R4764

WHAT CHRIST, AS OUR ADVOCATE, IMPUTES

கிறிஸ்து நமது பரிகாரியாக எதை சாட்டுகிறார்

நமது மாபெரும் பரிகாரியாக நமது கர்த்தரைப் பற்றி பேசும் போதும் நாம் அவர் மூலமாக நீதிமானாக்கப்பட்டிருக்கிறதையும், பிதாவானவரிடம் நம்மை பிரியமுள்ளவர்களாக ஆக்கும்படி அவர் நமக்கு என்ன செய்திருக்கிறார் என்பதை கவனிக்கும் போது, நாம் சில சமயங்களில் பல்வேறு கூற்றுகளை கேள்விப்படுகிறோம். ஒருவர் அவருடைய ஜீவாதார உரிமைகளை சாட்டுகிறார் என்று கூறலாம். இன்னொருவர் தமது நீதியை நமக்கு சாட்டுகிறார் என்று கூறலாம். இன்னொருவர் தமது பலியின் புண்ணியத்தை நமக்கு சாட்டுகிறார் என்று கூறலாம். இந்த காரியத்தை நமது மனதில் தெளிவாக கொண்டுவர முயற்சிபோமாக. எந்த காரியம் நமக்காக உண்மையிலேயே சாட்டப்பட்டது?

முதலாவதாக, கிறிஸ்து நமக்கு சாட்டியது பரலோக சுபாவத்தையோ அல்லது, தெய்வீக ஜீவனையோ அல்லது தெய்வீக ஜீவனுக்குரிய உரிமையையோ அல்ல. இவைகளில் எதுவுமே நமக்கு சாட்டப்படவில்லை. இவைகள் எல்லாம் நமக்கு பிதாவானவரிடமிருந்து வருகிறது. இவைகளுக்காக நாம் பரிசுத்த ஆவியினால் ஜெனிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறோம். நாம் புது சிருஷ்டியாக ஆகியிருப்பதின் பலனால் இவைகளுக்கான உரிமைகளை நாம் பெற்றிருக்கிறோம். நமது மாபெரும் பரிகாரியாக நமது கர்த்தராகிய இயேசு நமக்கு செய்வது என்னவென்றால் நாம் பிரியமான பலிகளை அளிக்கும்படி பண்ணுகிறார். ஏனெனில் நமது பலிகள் பிரியமானதாக ஆனால் மட்டுமே, நமது சரீரங்களை நாம் சமர்ப்பிக்க முடியும். இது செய்யப்படுவதால் பிதாவானவர் அவர்களை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறார். “அப்படியிருக்க, சகோதரரே, நீங்கள் உங்கள் சரீரங்களை பரிசுத்தமும் தேவனுக்கு பிரியமுமான ஜீவபலியாக ஒப்புக்கொடுக்க வேண்டுமென்று தேவனுடைய இரக்கங்களை முன்னிட்டு உங்களை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்; இதுவே நீங்கள் செய்யத்தக்க புத்தியுள்ள ஆராதனை. ”(ரோமர் 12:1)

இந்த அழைப்புக்கு முதன் முதல் பதிலளித்தவர் நமது கர்த்தராகிய இயேசு என்று நாம் பார்க்கிறோம். அவர், “பரிசுத்தரும், குற்றமற்றவரும், மாசில்லாதவரும், பாவிகளுக்கு விலகினவருமாக ”இருந்தார் என்று நாம் பார்க்கிறோம். அவர் தக்க வைத்துக்கொள்ள உரிமை பெற்றிருந்த ஜீவனை கொடுத்தற்கான புண்ணியம் அங்கே இருந்ததை நாம் பார்க்கிறோம். இன்னொரு வகையில். அவரது அடிச்சுவட்டில் நடந்து அந்த அழைப்பை ஏற்றுக்கொண்டு பலியின் முலம் தேவனுடன் உடன்படிக்கைக்குள் வருகிறவர்கள் அபூரணர் என்பதை நாம் பார்க்கிறோம். ஆகையால் ஜீவனுக்கான உரிமை நமக்கு இல்லை, ஒரு பூமிக்குரிய ஜீவனுக்கான உரிமை இல்லை. ஆகையால் நம்முடைய பூமிக்குரிய ஜீவியத்தை பலியாக தேவனுக்கு செலுத்த முடியவில்லை. பிறகு நாம் தெய்வீக கிருபையினால் கிறிஸ்துவுக்குள் இழுக்கப்பட்டு, அவர் பெற்றிருந்த புண்ணியத்தை நமக்கு கொடுக்க விரும்பி நமது பலிகளை பிரியமானதாக ஆக்குகிறார் என்கிற நமது நிலைமையை உணருகிறோம்.

நம்முடைய பலிகள் ஒதுக்கிவைக்கப்பட்டு, ஒன்றுமில்லாததாக எண்ணப்பட வேண்டும் என்பது தெய்வீக நோக்கமல்ல. தெய்வீக நோக்கம் அதற்கு மாறாக இருக்கிறது. அது என்னவென்றால்: உன்னிடம் ஏதோ இருக்கிறது, ஆனால் அது அபூரணமாக இருக்கிறது. இப்பொழுது இயேசு உனது பரிகாரியாக தோன்றி, உன்னுடைய பலியை பிரியமானதாக மாற்றக்கூடிய திறமையை பெற்றிருக்கிறார். ஏனெனில் அவரது புண்ணியத்தை சாட்டுதல் பண்ணும் வல்லமையை அவர் பெற்றிருக்கிறார். உனக்கு பூரண சிந்தையும் பூரண சித்தமும் இருந்தால், எனது பார்வையில் பலியின் வடிவத்தில் மிகவும் முக்கியமானதாக இருக்க ஆரம்பித்தலை நீ பெறுவாய். நீ உனது முதற்பெற்றோர்கள் மூலம் அபூரணத்தை சுதந்தரித்துக் கொண்டிருப்பதில் முழு கஷ்டமும், இருக்கிறது. உன்னுடைய பலியை எனக்கு பிரியமானதாக ஆக்கும்படி கிறிஸ்து ஏதாவது செய்வார்.

ஆனால் அவர் நமக்காக என்ன செய்வார்? அவர் நமக்கு என்ன கொடுப்பார்? அவரது நீதியை நமக்குக் கொடுப்பாரா? அவர் தமது நீதியை கொடுத்தால் அவர் நீதிமானாக இருக்க முடியாது. அவர் தமது சொந்த நீதியை பராமரிப்பார். பிறகு அவர் நமக்கு என்ன கொடுப்பார்? நீதியைப் பொருத்தவரையில் அவர் முன்னரே பரிசை கொடுத்திருக்கிறார் என்று நாங்கள் பதிலளிக்கிறோம். பதினெட்டு (இப்பொது பத்தொன்பது) நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு நமது இனத்திற்கு நீதியின் தேவையை ஈடுகட்ட அவர் தோன்றினார். நீதியின் தேவை, “ஜீவனுக்கு ஜீவன்” ஒரு மீட்கும் பொருளாக இருந்தது. அவர் தமது ஜீவனை ஒரு சரிசமான விலைக்கிரயமாக கொடுத்தார். எனினும் அந்த ஜீவனை உலகிற்காக இன்னும் அவர் உபயோகிக்கவில்லை. இன்னும் அது அவரது கட்டுப்பாட்டிலும் விநியோகத்திலும் இருக்கிறது. அவர் பரத்திற்கு எழுந்தருளின போது அதன் புண்ணியத்தை சபைக்கு விநியோகிக்கவில்லை. அதாவது கொடுக்கவில்லை. ஆனால் பிதாவானவருக்குள் வர விரும்பினவர்கள் அனைவருக்கும், அவர்களது பலி நிறைவாகவும் முழுமையாகவும் இருக்கும்படி தமது பலியின் புண்ணியத்தை சாட்டுதல் பண்ணினார்.

இதை எப்படி அவரால் பண்ணமுடிந்தது? ஏனெனில் அதை கொடுப்பதற்கு தேவையான அளவில் புண்ணியத்தை பெற்றிருந்தார். முழு உலகத்தின் பாவத்தின் மீட்கும் பொருளாக அதை கொடுக்க தீர்மானித்திருந்தார். ஆனால் அவர் அப்படி செய்வதற்கு பதிலாக அந்த நீதியின் புண்ணியத்தை கடனாக கொடுத்திருக்கிறார். அதன் எல்லா உரிமைகளும், இந்த யுகத்தில் அவரது அடிச்சுவட்டை பின்பற்றும் சீஷர்களாக விரும்புகிறவர்களுக்கு செல்கின்றன. ஆகையால் அவர்கள் இந்த நிலைமையை எடுக்கும் பொழுது, அவர் அவர்களது பரிகாரியாக, அவர்களது சகல குறைகளையும் மூடும்படியாக புண்ணியங்களை கொடுக்கிறார். இந்த அபூரண பலிகளுக்காக கொடுக்கப்பட்ட அவரது புண்ணியம் அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் பிதாவானவருக்கு பிரியமுள்ளவர்களாக ஆக்குகிறது. இப்படியாக சபையின் ஒவ்வொருவரையும், மரணத்துக்குள்ளான அவரது ஞானஸ்நானத்தின் மூலம் அவரது பாடுகளிலும், பாத்திரத்திலும் பங்குள்ளவர்களாக ஆக்குகிறது. பிதாவானவர் அவர்களை பரிசுத்த ஆவியினால் ஜெனிப்பித்த பொழுது, அவர்களுக்கு அவர்களுக்காக பரிந்து பேசுகிற பரிகாரி தேவைப்படுகிறார். அவர்களுக்கு தேவையான ஒவ்வொரு சமயத்திலும் அவர்களுக்கு தயாராக நிற்கிறார். அப்போஸ்தலர் கூறுவதாவது: “ஒருவன் பாவம் செய்வானனால், நீதிபரராயிருக்கிற இயேசு கிறிஸ்து நமக்காக பரிந்துபேசுகிறவராயிருக்கிறார்.” (1யோவான் 2:1)

ஒரு மனிதனாக நமது கர்த்தரின் நீதி மற்றும் அவருடைய மானிட ஜீவாதார உரிமை நீதியின் கைகளில்

பிறகு அவர் என்ன கொடுத்தார்? அவர் தம்மை பலியாக கொடுத்த போது அவர் நீதியுள்ள ஒரு மனிதனாக இருந்தார் என்று நாங்கள் பதிலளிக்கிறோம். பிறகு அவர் அர்ப்பணம் பண்ணும் போது, அவர் பெற்றிருந்த மானிட ஜீவிய உரிமையையும், நீதியையும் அவர் விட்டு விட்டார். அது நீதியின் கைகளில் இருக்கிறது. இதில் அகில உலகத்திற்குமான ஜீவிய உரிமைகள்

உள்ளடக்கியிருக்கிறது. ஒரு மனிதனாக அவரது சொந்த உரிமைகளின் அடிப்படையில் ஆகும். ஆனால் அவர் நமக்கு விட்டுவிடாமல், அவைகளின் பலன்களை நமக்கு சாட்டுதல் பண்ணுகிறார்;.

நாம் ஒரு ஆயிரம் டாலரை பேங்க்கில் வைத்திருந்தோம் என்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள். நாம் பேங்கரிடம் சொன்னதாவது “இதை உங்களிடம் வைத்திருக்கிறேன். அதை ஒருவருக்காக ஒப்புதல் அளிக்கப் போகிறேன்.” அதன்படி நான் அதை உங்களின் ஒப்புதல் அளிக்கிறேன். இப்பொழுது பேங்க்கில் இருக்கும் ஆயிரம் டாலர் வெறும் பாதுகாப்பு மட்டுமே. நாங்கள் அந்த ஆயிரம் டாலர் நோட்டுகளின் மதிப்பை உங்களுக்காக சாட்டுதல் பண்ணுகிறோம்.

இப்படியாக கிறிஸ்து தமது புண்ணியத்தை நமக்கு சாட்டுதல் பண்ணுகிறார். இதை மகா பெரியவர் அதை கவனித்து அதன்படி செயல்படுகிறவர் நமது பரலோக பிதாவானவர். பிதாவானவர் உடனே பலியை ஏற்றுக் கொள்ளுகிறார். அந்த நபர் பரிசுத்த ஆவியினால் ஜெனிப்பிக்கப்படுகிறார். அவரது மாம்சத்தை பொருத்தவரை அது மரித்ததாக கருதப்படுகிறது. கிறிஸ்துவின் இந்த புண்ணியமானது இவர்கள் பரிசுத்த ஆவியின் ஜெனிப்பித்தலில் தொடர்ந்து இருக்கும் வரையிலோ அல்லது இரண்டாம் மரணத்திற்கு போகும் வரையிலோ சாட்டப்படுதல் தொடரும். இந்த வழியிலோ அல்லது வேறு வழியிலோ மரிக்கும் பொழுது அவர்களால் பயன்படுத்தப்பட்ட புண்ணியம் விடுவிக்கப்பட்டு வேறு வழியில் உலகிற்கு பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். அதாவது புது உடன்படிக்கையின் நிபந்தனைகளின் கீழாக, இயேசு கல்வாரியில் பலியிட்ட உரிமைகள் கொடுக்கப்படும்.

நமது பலி ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதற்கு பிதாவானவருக்கு அதன் புண்ணியம் போதுமானதாக இல்லை. இதை விளக்குவதற்காக ஒருவன் நியாயப்பிரமாணம் முழுவதையும் கைக்கொண்டிருந்தும் ஒன்றிலே தவறினால் எல்லாவற்றிலும் குற்றவாளியாயிருப்பான். தொண்ணூற்று ஒன்பது அவருக்கு சாதகமாயிருந்தும், ஐம்பது சாதகமாக இருப்பவனைப் போல அவரும் குற்றவாளியாயிருப்பார்.

மனுக்குலம் ஒரு இனமாக இப்பொழுது அதே போலவே இருக்கிறது. நீதியானது ஒரு பூரண பலியைத் தவிர எதையும் ஏற்றுக்கொள்ளாது. ஆகையால் நாம் பூரணத்தில் வேறுபடுகிறோம் என்று கூறலாம். நாம் அதில் இருபத்தி ஐந்திலிருந்து எழுபத்தி ஐந்து வரை இருக்கிறோம் என்று கூறலாம். நாம் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதற்கு என்ன செய்யப்பட வேண்டும்? இருபத்தி ஐந்து பாயிண்ட் உள்ளவர்களுக்கு எழுபத்தி ஐந்து பாயிண்ட்டும் பரிகாரியும் கிறிஸ்துவின் புண்ணியமும் தேவைப்படுவது போல எழுபத்தி ஐந்து பாயிண்ட் பூரணம் உள்ளவர்களுக்கும் இருபத்தி ஐந்து பாயிண்ட் தேவைப்படுகிறது. அதிக அளவு தேவைப்படாது. கர்த்தர் முழுதொகையையும் பிதாவானவரின் கையில் வைத்திருக்கிறார். மேலும் அதை தேவைக்கேற்ப பயன்படுத்துவதற்காகவும் வைத்திருக்கிறார். அது இருபத்தி ஐந்து பாயிண்ட் குணலட்சணம் தேவைப்படுகிறவர்களுக்கு இலவசமாக இருப்பது போல எழுபத்தி ஐந்து பாயிண்ட் தேவைப்படுகிறவர்களுக்கு இலவசமாக இருக்கிறது.

சபையின் பலி உலகிற்கு இலவசமாக கொடுப்பதற்கு அல்ல. அதற்கே பலியின் நிலைமைக்கு வருவதற்கு தேவைப்படுகிறது. தேவனுடைய ஏற்பாட்டில், தெய்வீக திட்டத்தில் நமது பலி உலகத்திற்கு தேவைப்படாது. உலகத்தின் பாவத்திற்காக, நீதியின் மீட்கும் பொருளுக்காக தேவைப்படுவது எல்லாம் கிறிஸ்துவின் பலியே.

இந்த எல்லா ஏற்பாடுகளும் நமக்காக மட்டுமே அதன் மூலம் “பரம அழைப்பிற்குள்” நுழைவதற்காகவே ஆகும். உண்மையிலேயே நாம் எதுவுமேயில்லை. ஏனெனில் முழு காரியமும் நமக்காக தேவனுடைய கைகளில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது. நாம் அதில் எதையும் சேர்ப்பதில்லை. நாம் அவருடன் பாடுபடுவதே நமது பலியாக இருக்கிறது; அதன் பலனாக அவருடன் ஆளுகை செய்வோம்.“ஏனெனில் கிறிஸ்துவினிடத்தில் விசுவாசமாயிருப்பதற்கு மாத்திரமல்ல. அது நிமித்தமாக பாடுபடுகிறதற்கும் உங்களுக்கு அருளப்பட்டிருக்கிறது.” (பிலிப்பியர் 1:29)

ஆனால் தனித்தனியாகவோ அல்லது மொத்தமாகவோ ஏதோ ஒரு அர்த்தத்தில் சபைக்கு பரலோக சுதந்தரத்தை வாங்குகிறாரா என்று ஒருவர் கேட்கிறார்.

எப்படி ஆவிக்குரிய சுபாவம் பெறப்படுகிறது

சபைக்கு கொடுப்பதற்காக கர்த்தர் நோக்கங்கொண்டிருந்த கனம், மகிமை மற்றும் சாகாமை இலவசமாக கொடுப்பதற்கல்ல. இயேசு சபைக்காக தெய்வீக சுபாவத்தையோ அல்லது ஆவிக்குரிய சுபாவத்தையோ விலை கொடுத்து வாங்கவேயில்லை. அவர் வாங்கினது எல்லாம் மனித உரிமைகளையும் மனித சுபாவத்தையுமே ஆகும். இலவசமாக பெறுகிற இதைக் கொண்டு, அவரது புண்ணியத்தின் சாட்டுதல் மூலமாக, அதைப் பயன்படுத்தி, விலைக்கொடுத்து நாம் ஆவிக்குரிய சுபாவத்தை பெறலாம். இது பிதாவானவரின் “பரம அழைப்பாக” இருக்கிறது. பரிமாற்றம் செய்ய, பண்டம் மாற்று செய்ய, நமக்குரிய அனைத்தையும் விட்டுவிட அவர் நம்மை அழைக்கிறார்.

நம்முடைய கர்த்தரின் விஷயத்தில் காரியம் கொஞ்சம் வேறுவிதமாக இருக்கிறது. அதை அவர் பரிசாக பெற்றார். மேலும் அவர் விரும்பியபடி கொடுப்பதற்காக சில குறிப்பிட்ட புண்ணியங்களை வைத்துக்கொண்டார். நாம் அர்ப்பணம் செய்கிறோம். அது கிறிஸ்துவின் புண்ணியம் சாட்டப்படுவதினால் தேவனுக்கு பிரியமானதாக இருக்கிறது. அது நமது அபூரணங்களை மூடுகிறது. அவரது சரீரத்தின் அங்கங்களாக, ராஜரீக ஆசாரியத்துவத்தின் அங்கங்களாக மனுக்குலத்தை உயர்த்தும் அவரது மாபெரும் வேலையில் ஒரு பங்கை நமது கர்த்தருடன் பெறவும், அவரது ராஜ்யத்தின் மகிமையில் பங்கு பெறவும் அது செய்கிறது.

மேலே நாம் இருபத்தி ஐந்து, எழுபத்தி ஐந்து குணலட்சண பாயிண்ட்கள் என்ற சொற்றொடர்களை பயன்படுத்தினோம். நாங்கள் கொள்கைகள் பலியிடப்பட வேண்டும் என்றோ, நல்ல குணங்கள் பலியிடப்பட வேண்டும், என்றோ நாம் கூறவில்லை. குணலட்சணம் என்ற வார்த்தையை, சரியான நிலைமை என்ற பொருளிலோ அல்லது சரியான மனித குணலட்சணத்தின் மூலகங்கள் என்ற பொருளிலோ நாம் பயன்படுத்தினோம். நாம் எழுபத்தி ஐந்து குணலட்சண மூலகங்களையும் இருபத்தி ஐந்து கலங்கப்பட்ட குணலட்சண மூலகங்களையும் பெற்றிருக்கிறோம் என்று நாம் மனதில் கொண்டு இந்த வார்த்தைகளை பயன்படுத்தினோம். இதனால் நாம் நம்பிக்கையின்மையை நமது தேவையை உணர்கிறோம். இப்பொழுது இதை நமது கர்த்தர் நமக்கு சாட்டுகிறார். நமது குறைவை நிறைவாக்குகிறார். அது நம்மை பூரண மனிதனாக நிற்கச் செய்கிறது. இதைவிட அதிகமாகவும் இல்லை, குறைவாகவும் இல்லை. இதற்கு முன்பு அது அபூரணமான மானிடனாக இருந்தது. கிறிஸ்துவின் புண்ணியம் சாட்டப்பட்ட பிறகு அது ஒரு பூரண புருஷனை அல்லது ஸ்திரீயை அமைக்கிறது.

பிரமாணத்தை கைக்கொள்வதின் மூலமே வாழ்க்கை எப்பொழுதும் அனுபவிக்கப்பட முடியும் என்பதே தெய்வீக விதிமுறை, ஒருவர் நியாயபிரமாணத்தை சரியானபடி கடைபிடிப்பதின் மூலம் நித்திய ஜீவனை அடைய முடியும். “இவைகளை செய்கிற மனுஷன்

இவைகளால் பிழைப்பான்.'' (ரோமர் 10:5) தேவன் இந்த நியாயப்பிரமாணத்தை யூதர்களுக்கு கொடுத்திருக்கிறார். அவர்களது நிழலான பலிகள் உண்மையான பாவ நிவாரண பலியை அடையாளமாக காண்பித்தது.

நடுவாக இருந்த சுவர் இடிக்கப்பட்டு அந்த இனத்தின் ஒவ்வொரு அங்கமும் தன்னை பலியில் அர்ப்பணம் பண்ண அங்கே சந்தர்ப்பம் இருந்தது. முழுமையாக இழிவு நிலையை அடையாமல் எல்லாருமே கொஞ்ச அளவுக்கு புண்ணியத்தை பெற்றிருந்தார்கள். எனினும் நியாயப்பிரமாணத்தின் கீழாக ஜீவனை பெற போதுமானதாக இல்லை. விருப்பமான சிந்தையும் நேர்மையான இருதயமும் உடையவர்களுக்கு அவர்களது பலிகள் ஏற்புடையதாக ஆகும்படி கிறிஸ்து தமது புண்ணியத்தை உபயோகிக்கிறார். சிந்தையில் கலகம் உடையவர்களிடம் தேவன் தொடர்பே கொள்ளமாட்டார். அவர்கள் கணக்கிலேயே இல்லை. கிறிஸ்து அவர்களுக்காக பிரசன்னமாகவே இல்லை. அப்படி செய்யவும் அவர் நோக்கங்கொண்டிருக்கவில்லை. தேவனுடன் இணக்கமாயிருக்க விரும்பி, முதலாவது பாவத்தை விட்டு திரும்புகிறவர்களுக்கு மாத்திரமே அவர் பரிகாரியாக நோக்கங்கொண்டிருந்தார். தம்முடைய மனதை முற்றிலுமாக தேவனிடம் அர்ப்பணித்தவர்களிடம் மட்டுமே அவர் தொடர்பு வைத்திருப்பார்.